ΠΑΤΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ε. ΦΙΛΙΠΣ ΟΠΕΝΧΑΪΜ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΣ

Ι

Λαμπερὸς ἥλιος, μὲ γέλωτα ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὴν κούρνια, μὲ τὰ ροῦχα τους κουρελιασμένα, μὲ τὰ βρόμικα πάνινα παπούτσια τους ἀσκημισμένα ἀπὸ τὸ νέρι τῶν πλημμυρισμένων πεδιῶν τους, οἱ δυὸ ἄντρες ἐστάθηκαν στὴν ἄκρη τῆς ξύλινης ἀποβάθρας τοῦ Σάντος καὶ προσήλωσαν τὰ φλογισμένα μάτια τους στὸ βαποράκι τῆς ἀκτοπλοΐας, ποὺ ἀπομακρυνόταν ἀργὰ ἀρίνοντας πίσω του μαῦρα σωπαφάκια καπνοῦ καὶ ἐλέλευστους ἀφροὺς.

Οἱ ἀντίνορτοι ἥλιοι, ἀθμοδιάκτες, ἀκτοφλωτικὲς ἀχτίνοτο σὰν χείμαρρος ἐπάνω στὸ μικρὸ Νεοϋαμερικανικὸ λιμάνι. Χοιδρὲς ατσίγγανες κυλόβαν στὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀνδρῶν. Καθὼς ἡ σειρήνα τοῦ βαποριοῦ ἀντήχησε γιὰ τρίτη ἢ τετάρτη φορὰ καὶ οἱ δυό, συγχρόνως, ξεροκατάπιαν. Ὢ, ἂν εἴχανε φόβο! ἕνα λεπτὸ — ἕνα μονάχα λεπτὸ πρωτήτερα!.. Τὰ μάτια τους δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀτμόπλοιο.

Ἕνας στρατιώτης — ἕνας μικρόσωμος, μαυρομάτης ἄνθρωπος μὲ ἄγριο μουστάκι — ὁ ὁποῖος, ἀκουμπημένος στὸ τουφέκι του, ἐπιτηροῦσε καθήκοντα σκοπός, τοὺς ἐκούταξε μὲ ὀλέμμια γεμάτο ὀποφία. Ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους ἦταν ἀναμφιβήτητα Ἄγγλος· ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν ἀκαθόριστου ἐθνικότητος· θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶνε Ἰσπανός, Γάλλος, Ἕλλην ἢ Ἑβραῖος.

Ἀμφότεροι, πάντως, ἦσαν ἄνθρωποι ἀπελπισμένοι· κανμιὰ ὀμορθολία δὲν χωροῦσε γι' αὐτό.

Ὁ Ἄγγλος, ψηλὸς καὶ λιγνός μὲ ἡλιοκαιομένη ἐπιδερμίδα, μαῦρα μαλλιὰ καὶ καστανὰ μάτια, ἐξέφρασε πρῶτος τὰ σθήνματά του. Ἐπρόφερε ἀργὰ τὶς λέξεις καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, ἀναπνέοντας σπασμωδικά. Ἐν τούτοις ἡ φωνή του εἶχε διατηρήσει κάποιαν εὐγένειαν τόνου, τὸ λεπτικό του ἦταν καλῆς ποιότητος.

— Ἐπρόφθασε τὸ βαπόρι, Σολομών. Δὲν χμποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε....

Ὁ σύντροφός του, κοντὸς καὶ χονδρὸς καὶ λαμπανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ κλίματος, περιέργως ὠχρός, ἀνοιγόκλεισε δυὸ φορὲς τ' ἀτσουρουφλιασμένα χείλη του χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Κατόπιν, μὲ ὁρμὴ καὶ μανία, ἄρχισε νὰ βλαστήμᾳ καὶ νὰ καταρᾶται. Δὲν ἔβαφισε χυδαία λέξι τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ποὺ νὰ μὴ τὴν ἐπαναλάβῃ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς καὶ ἐφαρμόζοντας ἐπὶ τόπου. Ὅταν ἐπερίπου τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Νὰ τὸν δῶ νὰ σέρνεται παπιασμένος ἀπὸ τὴν ἀρρωστειαστικὸς ὁρόμορφος καὶ νὰ τὸν πατήσω σὰν σκουλήκι, εἶπε πνιχτά. μ' ἕνα λυγμό. Νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνοζητᾷ καὶ νὰ τοῦ δώσω φαρμάκι... Ἔ... Βίκτωρ... Βίκτωρ...

Ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ ἀκούσθηκε: μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες ὁ Ἄγγλος εἶχε σκύψει ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἕνας νέος, μετρίου ἀναστήματος, μὲ φρεσκοσιδερωμένη λευκὴ φορεσιὰ καὶ κομψότατο παναμᾶ, εἶχε φανῇ στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ. Ἀκουμπημένος τώρα στὴν κουπαστή τους ἀποχαιρετοῦσε καυνῶντας φιλικὰ τὸ χέρι του.

— Ἄτυμε!... Ἀητή!... οὐρλιαχτὸ σὲ ὁ κοντόχοντρος ἀνθρ.ας.

Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἄφεσε.

— Σᾶς ἀφίνω γειά, καλοί μου σύντροφοι! ἐφώναξε σαρκαστικά. Ἤλπιζα ὅτι θὰ προφθάνατε νὰ μ' ἀρκαλιάσετε καὶ νὰ μὲ φιλήσετε προτοῦ φύγω, ἢ τύχῃ, ὅμως, τὸ θέλησε διαφορετικά. Δὲν πειράζει. Ὁ κόσμος εἶνε μικρὸς καὶ θὰ ξανασυναντηθοῦμε. Μὴ παραμελήσετε τὴ δουλειά σὰ ὀχυρὲς καὶ ἔχετε πάντοτε στὸ νοῦ τὸ μερτικό μου.

Οἱ δυὸ ἄνθρες, ἀνίκανοι νὰ μιλήσουν ἀπὸ τὴν λύσσα ποὺ τοὺς κατεῖχε, τοῦ ἔθεψαν τὶς σφιγμένες γροθιές τους. Καὶ ξαφνικά, πλάϊ στὸ νέο, ξεπρόβαλε μιὰ κοπέλλα, μιὰ νεωτάτη γυναῖκα μὲ λεμνὸ λινὸ φόρεμα ἐπίσης καὶ κα τάμαυρα μαλλιά. Δὲν φοροῦσε κα πέλλο, κρατοῦσε, ὅμως, μιὰ μικρὴ πολύχρωμη ὀμπρελλίνα... κούνησε καὶ αὐτὴ τὸ χέρι της, ἀπ' χαιρετῶντας τοὺς δυὸ ἄνθρες κα ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐξέφρασ εἰρωνία ὅσο καὶ χαρά.

—Εὖσθε πολὺ ἀνόητοι,κλέφτες ἐφώναξε Ἰσπανικά. Κλέφτες χωσὶ ψωλό. Αὐτὸς ἐβῶ εἶνε πολὺ ἐξυπνότερος.

Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου της, κυττάζοντάς τον στὸ πρόσωπο μὲ ἀγάπη. Ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνθρες ποὺ ἐμαίνοντο στὴ μικρὴ ξύλινη ἀποβάθρα, αὐτὸς ἀκριβῶς, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς εἶχεν ἐπιδείξει περισσότερη φυχραιμία, στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς, στὴ θέα τῆς τρυφερῆς κινήσεως τῆς νεαρῆς γυναίκας, κατελήφθη ἀπὸ ἀσυγκράτητη μανία ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ ὅλη τὴν κούρασί του, τὴν ἀξιοθρήνητη κατάσταση, στὴν ὁποία ἔριχνόταν.

Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὰν νὰ ἤθελε νὰ ριχτῇ στὴ θάλασσα, νὰ καταβάλῃ μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια γιὰ νὰ γεφυρώσῃ τὴν ἀπόστασι μεταξὺ τῶν μισοσαπισμένων σανίδων, ἐπάνω στὶς ὁποῖες στεκόταν, καὶ τὴν ἀπομακρυνομένη πρακλητική φωνή.

Συγκρατήθηκε, ὅμως, ἐκύτταξε ἀγριεμένος γύρω του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν στρατιώτη. Μὲ μιὰν ἀπροσδόκητη, θέαιη κίνησι ἀπέσπασε τὸ ντουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τελευταίου καί, σκύβοντας, ἐκόπεσε προσεκτικὰ τοὺς δυὸ ἀγκλιασμένους ἐπιβάτας τῆς πρύμνης. Ἕνας ξηρὸς κρότος ἀκούσθηκε ὅταν ἐπίεσε τὴν σκανδάλη— τίποτε περισσότερο. Τὸ ὅπλον ἦταν ἄθειο.

Ὁ στρατιώτης, ποὺ εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, προχώρησε ἀγανακτισμένος. Ἕνα χέρι ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τοῦ σκυμμένου Ἄγγλου· μὲ τὸ ἄλλο ὁ στρατιώτης ἐζήτησε τὴν συνδρομὴ τοῦ πλησιεστέρου συναδέλφου του.

— Σᾶς συλλαμβάνω! ἐλάλησε. Θὰ μὲ ἀκολουθήσετε ἀμέσως... σὺ καὶ ὁ σύντροφός σου. Θὰ πᾶμε πρῶτα στὴ φυλακή.

Ὁ φηλὸς μελαγχρινὸς ἄνδρας ποὺ εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ διαπράξῃ ἕνα κακούργημα, μὲ γόητα πού ἔπεσεν ἀπὸ τὴν κούτσα, μὲ τὰ ροῦχα του κουρελιασμένα, μὲ τὰ βρόμικα πάνινα παπούτσια του ἀσκημισμένα ἀπὸ τὸ νέρι τῶν πλημμυρισμένων πεδιῶν του, οἱ δυὸ ἄντρες ἐστάθηκαν στὴν ἄκρη τῆς ξύλινης ἀποβάθρας τοῦ Σάντος καὶ προσήλωσαν τὰ φλογισμένα μάτια τους στὸ βαποράκι τῆς ἀκτοπλοΐας, ποὺ ἀπομακρυνόταν ἀργὰ ἀρίνοντας πίσω του μαῦρα σωπαφάκια καπνοῦ καὶ ἐλέλευστους ἀφροὺς.

Οἱ ἀντίνορτοι ἥλιοι, ἀθμοδιάκτες, ἀκτοφλωτικὲς ἀχτίνοτο σὰν χείμαρρος ἐπάνω στὸ μικρὸ Νεοϋαμερικανικὸ λιμάνι. Χοιδρὲς ατσίγγανες κυλόβαν στὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀνδρῶν. Καθὼς ἡ σειρήνα τοῦ βαποριοῦ ἀντήχησε γιὰ τρίτη ἢ τετάρτη φορὰ καὶ οἱ δυό, συγχρόνως, ξεροκατάπιαν. Ὢ, ἂν εἴχανε φόβο! ἕνα λεπτὸ — ἕνα μονάχα λεπτὸ πρωτήτερα!.. Τὰ μάτια τους δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀτμόπλοιο.

Ἕνας στρατιώτης — ἕνας μικρόσωμος, μαυρομάτης ἄνθρωπος μὲ ἄγριο μουστάκι — ὁ ὁποῖος, ἀκουμπημένος στὸ τουφέκι του, ἐπιτηροῦσε καθήκοντα σκοπός, τοὺς ἐκούταξε μὲ ὀλέμμια γεμάτο ὀποφία. Ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους ἦταν ἀναμφιβήτητα Ἄγγλος· ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν ἀκαθόριστου ἐθνικότητος· θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶνε Ἰσπανός, Γάλλος, Ἕλλην ἢ Ἑβραῖος.

Ἀμφότεροι, πάντως, ἦσαν ἄνθρωποι ἀπελπισμένοι· κανμιὰ ὀμορθολία δὲν χωροῦσε γι' αὐτό.

Ὁ Ἄγγλος, ψηλὸς καὶ λιγνός μὲ ἡλιοκαιομένη ἐπιδερμίδα, μαῦρα μαλλιὰ καὶ καστανὰ μάτια, ἐξέφρασε πρῶτος τὰ σθήνματά του. Ἐπρόφερε ἀργὰ τὶς λέξεις καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, ἀναπνέοντας σπασμωδικά. Ἐν τούτοις ἡ φωνή του εἶχε διατηρήσει κάποιαν εὐγένειαν τόνου, τὸ λεπτικό του ἦταν καλῆς ποιότητος.

— Ἐπρόφθασε τὸ βαπόρι, Σολομών. Δὲν χμποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε....

Ὁ σύντροφός του, κοντὸς καὶ χονδρὸς καὶ λαμπανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ κλίματος, περιέργως ὠχρός, ἀνοιγόκλεισε δυὸ φορὲς τ' ἀτσουρουφλιασμένα χείλη του χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Κατόπιν, μὲ ὁρμὴ καὶ μανία, ἄρχισε νὰ βλαστήμᾳ καὶ νὰ καταρᾶται. Δὲν ἔβαφισε χυδαία λέξι τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ποὺ νὰ μὴ τὴν ἐπαναλάβῃ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς καὶ ἐφαρμόζοντας ἐπὶ τόπου. Ὅταν ἐπερίπου τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Νὰ τὸν δῶ νὰ σέρνεται παπιασμένος ἀπὸ τὴν ἀρρωστειαστικὸς ὁρόμορφος καὶ νὰ τὸν πατήσω σὰν σκουλήκι, εἶπε πνιχτά. μ' ἕνα λυγμό. Νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνοζητᾷ καὶ νὰ τοῦ δώσω φαρμάκι... Ἔ... Βίκτωρ... Βίκτωρ...

Ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ ἀκούσθηκε: μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες ὁ Ἄγγλος εἶχε σκύψει ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἕνας νέος, μετρίου ἀναστήματος, μὲ φρεσκοσιδερωμένη λευκὴ φορεσιὰ καὶ κομψότατο παναμᾶ, εἶχε φανῇ στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ. Ἀκουμπημένος τώρα στὴν κουπαστή τους ἀποχαιρετοῦσε καυνῶντας φιλικὰ τὸ χέρι του.

— Ἄτυμε!... Ἀητή!... οὐρλιαχτὸ σὲ ὁ κοντόχοντρος ἀνθρ.ας.

Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἄφεσε.

— Σᾶς ἀφίνω γειά, καλοί μου σύντροφοι! ἐφώναξε σαρκαστικά. Ἤλπιζα ὅτι θὰ προφθάνατε νὰ μ' ἀρκαλιάσετε καὶ νὰ μὲ φιλήσετε προτοῦ φύγω, ἢ τύχῃ, ὅμως, τὸ θέλησε διαφορετικά. Δὲν πειράζει. Ὁ κόσμος εἶνε μικρὸς καὶ θὰ ξανασυναντηθοῦμε. Μὴ παραμελήσετε τὴ δουλειά σὰ ὀχυρὲς καὶ ἔχετε πάντοτε στὸ νοῦ τὸ μερτικό μου.

Οἱ δυὸ ἄνθρες, ἀνίκανοι νὰ μιλήσουν ἀπὸ τὴν λύσσα ποὺ τοὺς κατεῖχε, τοῦ ἔθεψαν τὶς σφιγμένες γροθιές τους. Καὶ ξαφνικά, πλάϊ στὸ νέο, ξεπρόβαλε μιὰ κοπέλλα, μιὰ νεωτάτη γυναῖκα μὲ λεμνὸ λινὸ φόρεμα ἐπίσης καὶ κα τάμαυρα μαλλιά. Δὲν φοροῦσε κα πέλλο, κρατοῦσε, ὅμως, μιὰ μικρὴ πολύχρωμη ὀμπρελλίνα... κούνησε καὶ αὐτὴ τὸ χέρι της, ἀπ' χαιρετῶντας τοὺς δυὸ ἄνθρες κα ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐξέφρασ εἰρωνία ὅσο καὶ χαρά.

—Εὖσθε πολὺ ἀνόητοι,κλέφτες ἐφώναξε Ἰσπανικά. Κλέφτες χωσὶ ψωλό. Αὐτὸς ἐβῶ εἶνε πολὺ ἐξυπνότερος.

Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου της, κυττάζοντάς τον στὸ πρόσωπο μὲ ἀγάπη. Ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνθρες ποὺ ἐμαίνοντο στὴ μικρὴ ξύλινη ἀποβάθρα, αὐτὸς ἀκριβῶς, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς εἶχεν ἐπιδείξει περισσότερη φυχραιμία, στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς, στὴ θέα τῆς τρυφερῆς κινήσεως τῆς νεαρῆς γυναίκας, κατελήφθη ἀπὸ ἀσυγκράτητη μανία ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ ὅλη τὴν κούρασί του, τὴν ἀξιοθρήνητη κατάσταση, στὴν ὁποία ἔριχνόταν.

Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὰν νὰ ἤθελε νὰ ριχτῇ στὴ θάλασσα, νὰ καταβάλῃ μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια γιὰ νὰ γεφυρώσῃ τὴν ἀπόστασι μεταξὺ τῶν μισοσαπισμένων σανίδων, ἐπάνω στὶς ὁποῖες στεκόταν, καὶ τὴν ἀπομακρυνομένη πρακλητική φωνή.

Συγκρατήθηκε, ὅμως, ἐκύτταξε ἀγριεμένος γύρω του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν στρατιώτη. Μὲ μιὰν ἀπροσδόκητη, θέαιη κίνησι ἀπέσπασε τὸ ντουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τελευταίου καί, σκύβοντας, ἐκόπεσε προσεκτικὰ τοὺς δυὸ ἀγκλιασμένους ἐπιβάτας τῆς πρύμνης. Ἕνας ξηρὸς κρότος ἀκούσθηκε ὅταν ἐπίεσε τὴν σκανδάλη— τίποτε περισσότερο. Τὸ ὅπλον ἦταν ἄθειο.

Ὁ στρατιώτης, ποὺ εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, προχώρησε ἀγανακτισμένος. Ἕνα χέρι ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τοῦ σκυμμένου Ἄγγλου· μὲ τὸ ἄλλο ὁ στρατιώτης ἐζήτησε τὴν συνδρομὴ τοῦ πλησιεστέρου συναδέλφου του.

— Σᾶς συλλαμβάνω! ἐλάλησε. Θὰ μὲ ἀκολουθήσετε ἀμέσως... σὺ καὶ ὁ σύντροφός σου. Θὰ πᾶμε πρῶτα στὴ φυλακή.

Ὁ φηλὸς μελαγχρινὸς ἄνδρας ποὺ εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ διαπράξῃ ἕνα κακούργημα, μὲ γόητα πού ἔπεσεν ἀπὸ τὴν κούτσα, μὲ τὰ ροῦχα του κουρελιασμένα, μὲ τὰ βρόμικα πάνινα παπούτσια του ἀσκημισμένα ἀπὸ τὸ νέρι τῶν πλημμυρισμένων πεδιῶν του, οἱ δυὸ ἄντρες ἐστάθηκαν στὴν ἄκρη τῆς ξύλινης ἀποβάθρας τοῦ Σάντος καὶ προσήλωσαν τὰ φλογισμένα μάτια τους στὸ βαποράκι τῆς ἀκτοπλοΐας, ποὺ ἀπομακρυνόταν ἀργὰ ἀρίνοντας πίσω του μαῦρα σωπαφάκια καπνοῦ καὶ ἐλέλευστους ἀφροὺς.

Οἱ ἀντίνορτοι ἥλιοι, ἀθμοδιάκτες, ἀκτοφλωτικὲς ἀχτίνοτο σὰν χείμαρρος ἐπάνω στὸ μικρὸ Νεοϋαμερικανικὸ λιμάνι. Χοιδρὲς ατσίγγανες κυλόβαν στὰ πρόσωπα τῶν δύο ἀνδρῶν. Καθὼς ἡ σειρήνα τοῦ βαποριοῦ ἀντήχησε γιὰ τρίτη ἢ τετάρτη φορὰ καὶ οἱ δυό, συγχρόνως, ξεροκατάπιαν. Ὢ, ἂν εἴχανε φόβο! ἕνα λεπτὸ — ἕνα μονάχα λεπτὸ πρωτήτερα!.. Τὰ μάτια τους δὲν μποροῦσαν νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀτμόπλοιο.

Ἕνας στρατιώτης — ἕνας μικρόσωμος, μαυρομάτης ἄνθρωπος μὲ ἄγριο μουστάκι — ὁ ὁποῖος, ἀκουμπημένος στὸ τουφέκι του, ἐπιτηροῦσε καθήκοντα σκοπός, τοὺς ἐκούταξε μὲ ὀλέμμια γεμάτο ὀποφία. Ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄλλους ἦταν ἀναμφιβήτητα Ἄγγλος· ὁ ἄλλος ὅμως ἦταν ἀκαθόριστου ἐθνικότητος· θὰ μποροῦσε κάλλιστα νὰ εἶνε Ἰσπανός, Γάλλος, Ἕλλην ἢ Ἑβραῖος.

Ἀμφότεροι, πάντως, ἦσαν ἄνθρωποι ἀπελπισμένοι· κανμιὰ ὀμορθολία δὲν χωροῦσε γι' αὐτό.

Ὁ Ἄγγλος, ψηλὸς καὶ λιγνός μὲ ἡλιοκαιομένη ἐπιδερμίδα, μαῦρα μαλλιὰ καὶ καστανὰ μάτια, ἐξέφρασε πρῶτος τὰ σθήνματά του. Ἐπρόφερε ἀργὰ τὶς λέξεις καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία, ἀναπνέοντας σπασμωδικά. Ἐν τούτοις ἡ φωνή του εἶχε διατηρήσει κάποιαν εὐγένειαν τόνου, τὸ λεπτικό του ἦταν καλῆς ποιότητος.

— Ἐπρόφθασε τὸ βαπόρι, Σολομών. Δὲν χμποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε....

Ὁ σύντροφός του, κοντὸς καὶ χονδρὸς καὶ λαμπανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ κλίματος, περιέργως ὠχρός, ἀνοιγόκλεισε δυὸ φορὲς τ' ἀτσουρουφλιασμένα χείλη του χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξι. Κατόπιν, μὲ ὁρμὴ καὶ μανία, ἄρχισε νὰ βλαστήμᾳ καὶ νὰ καταρᾶται. Δὲν ἔβαφισε χυδαία λέξι τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ποὺ νὰ μὴ τὴν ἐπαναλάβῃ δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς καὶ ἐφαρμόζοντας ἐπὶ τόπου. Ὅταν ἐπερίπου τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Νὰ τὸν δῶ νὰ σέρνεται παπιασμένος ἀπὸ τὴν ἀρρωστειαστικὸς ὁρόμορφος καὶ νὰ τὸν πατήσω σὰν σκουλήκι, εἶπε πνιχτά. μ' ἕνα λυγμό. Νὰ τὸν ἀκούσω νὰ φωνοζητᾷ καὶ νὰ τοῦ δώσω φαρμάκι... Ἔ... Βίκτωρ... Βίκτωρ...

Ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ ἀκούσθηκε: μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες ὁ Ἄγγλος εἶχε σκύψει ἐλαφρὰ πρὸς τὰ ἐμπρός.

Ἕνας νέος, μετρίου ἀναστήματος, μὲ φρεσκοσιδερωμένη λευκὴ φορεσιὰ καὶ κομψότατο παναμᾶ, εἶχε φανῇ στὴν πρύμνη τοῦ καραβιοῦ. Ἀκουμπημένος τώρα στὴν κουπαστή τους ἀποχαιρετοῦσε καυνῶντας φιλικὰ τὸ χέρι του.

— Ἄτυμε!... Ἀητή!... οὐρλιαχτὸ σὲ ὁ κοντόχοντρος ἀνθρ.ας.

Ὁ νέος ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἄφεσε.

— Σᾶς ἀφίνω γειά, καλοί μου σύντροφοι! ἐφώναξε σαρκαστικά. Ἤλπιζα ὅτι θὰ προφθάνατε νὰ μ' ἀρκαλιάσετε καὶ νὰ μὲ φιλήσετε προτοῦ φύγω, ἢ τύχῃ, ὅμως, τὸ θέλησε διαφορετικά. Δὲν πειράζει. Ὁ κόσμος εἶνε μικρὸς καὶ θὰ ξανασυναντηθοῦμε. Μὴ παραμελήσετε τὴ δουλειά σὰ ὀχυρὲς καὶ ἔχετε πάντοτε στὸ νοῦ τὸ μερτικό μου.

Οἱ δυὸ ἄνθρες, ἀνίκανοι νὰ μιλήσουν ἀπὸ τὴν λύσσα ποὺ τοὺς κατεῖχε, τοῦ ἔθεψαν τὶς σφιγμένες γροθιές τους. Καὶ ξαφνικά, πλάϊ στὸ νέο, ξεπρόβαλε μιὰ κοπέλλα, μιὰ νεωτάτη γυναῖκα μὲ λεμνὸ λινὸ φόρεμα ἐπίσης καὶ κα τάμαυρα μαλλιά. Δὲν φοροῦσε κα πέλλο, κρατοῦσε, ὅμως, μιὰ μικρὴ πολύχρωμη ὀμπρελλίνα... κούνησε καὶ αὐτὴ τὸ χέρι της, ἀπ' χαιρετῶντας τοὺς δυὸ ἄνθρες κα ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἐξέφρασ εἰρωνία ὅσο καὶ χαρά.

—Εὖσθε πολὺ ἀνόητοι,κλέφτες ἐφώναξε Ἰσπανικά. Κλέφτες χωσὶ ψωλό. Αὐτὸς ἐβῶ εἶνε πολὺ ἐξυπνότερος.

Πέρασε τὸ χέρι της στὸ μπράτσο τοῦ συντρόφου της, κυττάζοντάς τον στὸ πρόσωπο μὲ ἀγάπη. Ὁ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνθρες ποὺ ἐμαίνοντο στὴ μικρὴ ξύλινη ἀποβάθρα, αὐτὸς ἀκριβῶς, ὁ ὁποῖος μέχρι τῆς στιγμῆς εἶχεν ἐπιδείξει περισσότερη φυχραιμία, στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς, στὴ θέα τῆς τρυφερῆς κινήσεως τῆς νεαρῆς γυναίκας, κατελήφθη ἀπὸ ἀσυγκράτητη μανία ποὺ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ ὅλη τὴν κούρασί του, τὴν ἀξιοθρήνητη κατάσταση, στὴν ὁποία ἔριχνόταν.

Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς σὰν νὰ ἤθελε νὰ ριχτῇ στὴ θάλασσα, νὰ καταβάλῃ μιὰν ἀπεγνωσμένη προσπάθεια γιὰ νὰ γεφυρώσῃ τὴν ἀπόστασι μεταξὺ τῶν μισοσαπισμένων σανίδων, ἐπάνω στὶς ὁποῖες στεκόταν, καὶ τὴν ἀπομακρυνομένη πρακλητική φωνή.

Συγκρατήθηκε, ὅμως, ἐκύτταξε ἀγριεμένος γύρω του καὶ ὥρμησε πρὸς τὸν στρατιώτη. Μὲ μιὰν ἀπροσδόκητη, θέαιη κίνησι ἀπέσπασε τὸ ντουφέκι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τελευταίου καί, σκύβοντας, ἐκόπεσε προσεκτικὰ τοὺς δυὸ ἀγκλιασμένους ἐπιβάτας τῆς πρύμνης. Ἕνας ξηρὸς κρότος ἀκούσθηκε ὅταν ἐπίεσε τὴν σκανδάλη— τίποτε περισσότερο. Τὸ ὅπλον ἦταν ἄθειο.

Ὁ στρατιώτης, ποὺ εἶχε συνέλθει ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν κατάπληξί του, προχώρησε ἀγανακτισμένος. Ἕνα χέρι ἔπεσε βαρὺ στὸν ὦμο τοῦ σκυμμένου Ἄγγλου· μὲ τὸ ἄλλο ὁ στρατιώτης ἐζήτησε τὴν συνδρομὴ τοῦ πλησιεστέρου συναδέλφου του.

— Σᾶς συλλαμβάνω! ἐλάλησε. Θὰ μὲ ἀκολουθήσετε ἀμέσως... σὺ καὶ ὁ σύντροφός σου. Θὰ πᾶμε πρῶτα στὴ φυλακή.

Ὁ φηλὸς μελαγχρινὸς ἄνδρας ποὺ εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ διαπράξῃ

ΠΡΟ 36 ΕΤΩΝ

ΑΠΟ ΠΑΤΡΙΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ,,

24 Μαΐου 1910

Εἰς συνέντευξιν τοῦ Ν. Τέλεφόρδου Τύπους τῆς Βιέννης ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασε τηλλάχην του, διότι αἱ Προστάτιδες Δυνάμεις ἐδείκνυσαν ἐδιάφορον πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

∴ Ὁ ἐν Πέτρας πρόξενος τῆς Ἀγγλίας κ. φρ. Βὲλλ ἐτιμήθη διὰ ἐπιστολῆς τοῦ πρὸς τὸν κ. Δήμαγον ἀναικοινοῦ ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐβεβαίωσε τὰς εὐχαριστίας του διὰ τὴν τέλεσιν μνημοσύνου ὑπὲρ τοῦ πατρὸς του Ἐδουάρδου.

∴ Ὁ ἐν Καβάλλᾳ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀγγλικῆς Ἀτμοπλοΐας ἀνεκοίνωσεν, ὅτι ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν Ἑλληνικῶν ἀτμοπλοίων ἀνεβλήθη καὶ ἐκεῖ. Καὶ ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ πράκτωρ τῆς Βίβας Ἑταιρείας, τηλεγραφεῖ, ὅτι ἐπίσεις καὶ ἐκεῖ ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς Ἑλληνικῆς σημαίας.

Θεατρικὴ κίνησις

ΕΙΣ ΤΟ "ΛΥΡΙΚΟΝ,,

Ὁ θίασος πρόζας Χριστοφορίδου —Κουκουλῆ τελειώνει τὰς παραστάσεις του στὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν ἐρχομένην Πέμπτην ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἐμφανίζεται τὸ Σάββατον 1ην Ἰουνίου στὸ «Λυρικόν», τὸ ὁποῖον ἀνακαινίζεται ριζικῶς. Ἡ ἔναρξις θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἠθογραφίαν τοῦ Μπόγρη «Φουσκοθαλασσὲς» ποὺ πέρυσιν ἀνέβασε τὸ Ἐθνικόν μας Θέατρον.

Η ΠΡΩΗΝ κ. ΣΑΡΛΩ

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Πωλὲτ Νεγκρὶ (ἄλλοτε σύζυγος τοῦ διασήμου Σαρλὶ) ὑπογράφει αὐτόγραφον φωτογραφίαν της κατὰ τὴν ἄφιξίν της εἰς Λονδῖνον, ὅπου πρόκειται νὰ «γυρίσῃ» ὡρισμένας κινηματογραφικὰς ταινίας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΣ

Αὔριον Σάββατον 25ην τρ. μ. καὶ ὥραν 7 ½ μ.μ. φιλολογικὴ συγκέντρωσις Μαρφωτικοῦ Συλλόγου ἐν ταῖς αἰθούσαις αὐτοῦ (Ἑρμοῦ 19). Ὁμιλητὴς ὁ κ. Δημ. Τσιλήρας. Θέμα: «Ἡ συμβολὴ τῆς Ἑλληνίδος ὡς μάνας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Δημοτικὴν ποίησιν». Δημοτικὰ τραγούδια.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

Ὁ Ὀρειβατικὸς εἰς τὴν Μέτζαινα

Ὁ Ὀρειβατικὸς σᾶς καλεῖ στὴν πρώτη μεταπολεμική του γιορτή, ποὺ θὰ γίνῃ στὴ Μέτζαινα. Καλεῖ τὰ μέλη καὶ τοὺς φίλους του νὰ περάσουν μαζί του μιὰ εὐχάριστη ἡμέρα.

Ἀναχώρησις ἀπ' αὐτοκινήτων ἀπὸ τὰ γραφεῖα του ἀπὸ τῆς 6 ½ πρωϊνῆς. Πληροφορίαι καὶ δηλώσεις συμμετοχῆς εἰς τὰ γραφεῖα (Ματζώνος 94) 8—9 μ. μ. καὶ εἰς τὰ καταστήματα Ἀφοὶ Νικολόπουλοι καὶ Σία, Ματζώνος 74. Τηλέφωνον 22—03 καὶ Δημ. Ἀ. Σκληπιοῦ 13, τηλέφ. 27—66.

ΠΑΤΡΑΪΚΟΣ ΦΙΛΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ

Εἰς τὴν διθυραμένην ἑορτὴν τοῦ βουνοῦ τοῦ Ὀρειβατικοῦ καλοῦνται νὰ